

Göz Boncuğu

Ü. GÜLSÜM BÜLBÜL

HİKAYE

Bir vardı, bir yoktu, zamanın birinde bir göz boncuğu dağıtıcısı kadın vardı. Hani şu bildiğiniz nazar değmesin diye bir yerlere iliştirilen, renkli, güzel mavi boncuklardan.

Kadın, çocukların çok olduğu yerlere gider, onlara göz boncuklarını gösterir, çocukların da gözleri kalır, mutlaka bir tane almak isterlerdi.

“Tamam, veririm ama siz de bana bir şey vermelisiniz” derdi göz boncuğu dağıtıcısı kadın. Çocuklar elbiselerini, oyuncaklarını, şekerlerini, çikolatalarını vermek isterler ama kadın almazdı.

Göz boncuklarını çocukların ruhuna kötülük gelmesin diye onlara verirdi göz boncuğu dağıtıcısı kadın. Karşılığında çocukların bir gözünü isterdi.

Çocuklar “Hayır vermem” deyince de onlara şöyle söylerdi. “Bir gözünüz daha var onunla yaşantınızı sürdürebilirsiniz. Oysa herkesin tek ruhu var, ona bir şey olursa, yerine hiçbir şey koyamazsınız. Ruhsuz kalırsınız”.

Çocuklar “Evet doğru söylüyorsun” deyip bir gözlerini vermeye razı olurlardı. Gözünü vermeye hazır olan çocuğu kadın karanlık bir odaya alır, onunla konuşur, çocuk hiç acı çekmez ve bir gözünün yerine kadın çocuğun beğendiği göz boncuğunu takardı. Çocuğun gözünü de yanında taşıdığı bir akvaryuma koyardı.

Bir gün, bir çocuk yuvasına gitti göz boncuğu dağıtıcısı kadın. Göz boncuklarını çocuklara gösterdi, çocuklar boncuklara hayran kaldılar.

“Ne olur bunlardan bize de ver” dediler.

“Tamam, veririm ama siz de bir gözünüzü bana vereceksiniz” dedi.

“Olur” dedi çocuklar.

Önce Özümcan geldi karanlık odaya. Göz boncuğu dağıtıcısı kadın, “Gözlerini kapa ve annenle babanın yatağında onların arasında uykuya daldığını düşün” dedi. Özümcan gözlerini kapadı, en çok sevdiği şey olan annesi ile babasının yattığı yatakta onların arasında uyuduğunu düşlerken kadın bir gözünü aldı, yerine onun beğendiği göz boncuğunu taktı.

Aldığı gözü de akvaryuma koydu. Özümcan dışarı çıkınca “Acımadı ki, acımadı ki” diye koşarak arkadaşlarının yanına gitti.

Sonra Erencan geldi, gözünü verip boncuğunu almaya. Karanlık odaya girince göz boncuğu dağıtıcısı kadın “gözlerini kapa ve bu sabah yuvaya gitmediğini annen ve babanla bütün gün istediğin oyunu, istediğin oyuncakları oynadığını düşün” dedi. Erencan hiç acı duymadan gözünün birini veriverdi.

Gülümcan vardı. O da karanlık odaya girdi. Göz boncuğu dağıtıcısı kadın “Gözlerini kapa ve kardeşinin olmadığını düşün. Annenle babana sarıl. Seni ne kadar çok sevdiğini düşün” dedi. Bu Gülümcan’ın çok hoşuna gitti. Oh ne güzel kardeşi Nurcan birden yok oluvermişti. Artık annesiyle babası sadece kendisinin olacaktı. En çok onu seveceklerdi.

Bunu düşlerken gözünün birini verdi ve yerine en beğendiği göz boncuğu takıldı.

Sessizce kapıda bekleyen Umutcan, ağlamaklı “Ne olur artık ben de gireyim karanlık odaya” dedi. Arkadaşları ona yol verdiler. Göz boncuğu

dağıtıcısı kadının yönlendirmesiyle Umutcan gözlerini kapadı ve annesinin geri geldiğini, yine eski günlerde olduğu gibi hep birlikte bir pazar sabahı kahvaltısı düşledi. Annesi evi terk edip gideli beri onu çok özlemişti, sarıldı, öptü. Çok sevdiği anne kokusunu içine çekti.

Gözünün yerine ne zaman boncuk takıldı hatırlamıyordu.

Karanlık odadan çıkan her çocuğun bir gözünün çok güzel olduğunu gören Şencan hemencecik odaya daldı ve “Ben içerden çıkan çocuklardan duydum, gözlerimi kapayacağım ve en çok istediğim şeyin gerçekleştiğini düşleyeceğim” dedi. Düşünü kimseye söylemedi. Gözünün birinin yerine boncuğun takılmasını hissetmedi bile.

Göz boncuğu dağıtıcısı kadın topladığı çocuk gözlerini hüznle seyrederken bütün gözler akvaryumun içinde bir anda balık oluverdiler. Kadın onları götürüp göle bıraktı. O günden beri sabahları göllerin üstü göz göz olur. Çocuklar büyürken koşar, düşer, bir sürü tehlikeli şey yapar ama onların bir gözü boncuk olduğundan onlara bir şey olmaz.